

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Orquestra
simfònica
del Vallès

Requiem de Mozart

Diumenge, 29.03.26 – 17.30 h
Palau de la Música Catalana
Simfònics al Palau

Requiem de Mozart

Mireia Tarragó, soprano
Tànit Bono, contralt
Roger Padullés, tenor
Elías Arranz, baríton
Josep Lluís Gil, rapsode
Cor Madrigal (Pere Lluís Biosca, director)
Orquestra Simfònica del Vallès
Dani Espasa, director

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Simfonia núm. 1, en Mi bemoll, KV. 16
I. Molto allegro
II. Andante
III. Presto

Morten Lauridsen (1943)
Soneto de la Noche

Wolfgang Amadeus Mozart
Requiem, en Re menor, KV. 626

Introitus:
Requiem aeternam (cor i soprano)
Kyrie eleison (cor)
Sequentia:
Dies irae (cor)
Tuba mirum (soprano, contralt, baríton i tenor)
Rex tremendae (cor)
Recordare, Jesu pie (soprano, contralt, baríton i tenor)
Confutatis (cor)
Lacrimosa (cor)
Offertorium:
Domine Jesu (cor, soprano, contralt, baríton i tenor)
Hostias et preces (cor)
Sanctus (cor)
Benedictus (cor, soprano, contralt, baríton i tenor)
Agnus Dei (cor)
Communio:
Lux aeterna (cor)

Descarrega el
programa complet,
en català.

Durada aproximada
del concert:
70 minuts sense pausa

Formació orquestral

Director titular – Andrés Salado | **Director resident** – Xavier Puig
Directora associada – Isabel Rubio | **Responsable de programació** – Jordi Cos
Concertino titular – Cati Reus | **Concertino associat** – Cristian Benito

Violins 1rs – María Dolores González*, Quim Garcia**, Enric Fernández, Andrea Talavero i Ferran de la Varga | **Violins 2ns** – Oriol Algueró*, Ariadna Padró**, Alba Ramírez, Albert Rodríguez, Inés Sanchís i Dixon Scola | **Violes** – Miquel Córdoba*, Carla Rica**, Sabina Ayats, Daniel Picón i Alexeider Pérez
Violoncels – Mireia Quintana*, Sandrine Robillard*, Eva Otero i Eduard Raventós | **Contrabaixos** – Felipe Contreras*, Tomàs Almirall** i Abigail Herrero | **Oboès** – Daniel Souto* i Laura Villar**
Clarinets – Abel Batlles* i Anna Lladó** | **Fagot** – Clara Canimas* i Daniel Gálvez** | **Trompes** – Jordi Guasp* i Marc Vicedo** | **Trompetes** – Alexandre Baiget* i Joan Micó** | **Trombons** – Jorge Sempere*, Manel Juste** i Perot Rigau** | **Timpani** – Marc Cabero* | **Orgue** – Eduard Martínez*

* Solista ** Assistent solista

Mozart i Lauridsen: entre el divertiment i la transcendència

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf i historiador de l'art

El programa d'avui combina tres obres d'estils, gèneres i formacions instrumentals diferents: una simfonia, un motet i un rèquiem, que requereixen orquestra de cordes, oboès, trompes i clavicèmbal, per una banda; cor a capella, per una altra banda, i, finalment, cor, solistes vocals i orquestra.

Composta a finals de 1764, durant els darrers mesos del primer viatge de la família Mozart a Londres, la *Simfonia núm. 1, en Mi bemoll major*, KV. 16, segueix el model de la simfonia italiana de mitjan segle XVIII i la de Johann Christian Bach i Carl Friedrich Abel, organitzadors de concerts molt populars a la capital anglesa. Malgrat la simplicitat formal, inevitable en un nen a punt de complir nou anys, l'obra revela el sentit melòdic i l'instint per l'equilibri que caracteritzarien el Mozart madur. Per exemple, i com a paradoxa per a la història: ja s'hi troba un tema de quatre notes que recorda el del darrer moviment de la *Simfonia núm. 41, "Júpiter"*.

Escrita per a petita orquestra, combina la frescor juvenil i una sorprenent coherència expressiva en els tres moviments —Allegro molto, Andante i Presto—, amb domini de la retòrica i l'estètica del moment: jocs de suspensió melòdica i de *forte-piano* en els moviments extrems, un Andante en do major modelat per clarobscur anímics i tímbrics, i un darrer moviment amb un cert aire de dansa lleugera i viva, com a conclusió d'una simfonia que és molt més que una curiositat infantil: és el punt de partida d'una trajectòria genial.

Seguidament, el *Soneto de la Noche*, del compositor estatunidenc d'ascendència danesa Morten Lauridsen (1943), proposa una imitació dels antics motets, a partir del text de Pablo Neruda (de qui enguany se celebra el cinquantenari de la seva mort). Harmonitzat entorn de Fa sostingut major —amb una incursió en el mode menor corresponent—, es desenvolupa orgànicament sobre un joc predominant d'homofonies i homorítmies (com si el cor fos una sola veu), trencat per recursos com entrades fugades de les veus, notes de valors llargs davant de subdivisions rítmiques, dissonàncies subtils o l'ús del silenci en algun compàs. En conjunt, genera una sensació d'estatisme, de flotació i d'aura mística fruit d'un melodisme d'arrels gregorianes mogut per graus conjunts i amb un tractament sil·làbic del text, amb el qual Lauridsen s'atansa a una espiritualitat —subjectiva, que és la que predomina en el segle XX— íntimament relacionada amb la recerca estètica de la capacitat simbòlica i evocadora de la música.

En darrer lloc, el *Requiem* de Mozart és una de les composicions més comentades, interpretades i fascinants de tots els temps, no exempta d'una controvèrsia que la història i la musicologia han endreçat i desmitificat, atesa la mort del compositor a mig compondre-la. Es tracta d'un encàrrec que el comte Franz von Walsegg va fer arribar al compositor l'estiu de 1791. Walsegg, músic afectonat que encomanava obres a compositors que posteriorment s'interpretaven com si fossin seves al seu castell de Stuppach, volia una missa de difunts per homenatjar la seva esposa, que havia mort el 14 de febrer d'aquell any. Segons l'examen modern dels manuscrits, en la composició hi van intervenir fins a quatre persones diferents, però va ser completat principalment per Franz Xaver Süssmayr, un dels alumnes de Mozart, a partir de les indicacions del compositor i de la seva vídua, i també a partir d'altres esbossos (com el del "Sanctus" i el "Benedictus").

Amb el precedent del quartet de la mort a *Idomeneo, re di Creta*, escrit deu anys abans, l'orquestració tendeix als colors foscos i s'hi barregen elements operístics, maçònics i de la tradició religiosa (l'acabament amb la mateixa fuga del "Kyrie", segons els preceptes del segle XVIII). També hi ha la combinació de diversos estils, com l'"estil savi" i l'"estil ombra": el primer es percep en el refinament dels passatges imitatius, fugats i polifònics, com el "Kyrie eleison", el "Quam olim Abrahae" i l'"Hosanna", l'audàcia expressiva dels quals remet a Bach i Händel; mentre que el segon, el trobem en passatges tempestuosos i exaltats, com el "Dies Irae" i el "Confutatis".

Dominat per la tonalitat general de Re menor, poc emprada per Mozart i associada a la mort i al buit existencial (com en *Don Giovanni*), aquest rèquiem també presenta passatges de lirisme i dolçor ("Domine Jesu"), de súplices que imiten el plor i els sospirs ("Lacrimosa") i d'ús obligat d'instruments com el trombó ("Tuba mirum", seguit d'una ària declamatorià del baix). Igualment, destaca per la sonoritat del *corno di basso* (en el "Recordare, Jesu pie"), que era un tipus de clarinet de timbre més mòrbid, velat i adient per a l'expressió del pathos.

A partir d'elements de grandiositat i intimitat, de polifonia i melodia, de modernitat i tradició, es tracta d'una obra concebuda per un catòlic creient i membre de la maçoneria, que ofereix una perspectiva conciliadora entre la vida i la mort. Per aquest motiu, també acaba amb el *Lux aeterna*: una pregària invocadora perquè la llum divina arribi a les ànimes dels creients en el més-enllà.

Propers concerts

Ortiz, Márquez i Ginastera

Dissabte, 11.04.26 – 18.30 h

G. Ortiz: *Kauyumari*

G. Ortiz: *Concert per a trompeta* “Altar de Bronce”

A. Márquez: *Danzón núm. 2*

A. Ginastera: *Estancia*, op. 8

Pacho Flores, trompeta

Orquestra Simfònica del Vallès

Andrés Salado, director

Variacions de Rakhmàninov Caprici italià de Txaikovski

Dissabte, 09.05.26 – 18.30 h

L. Auerbach: *Sogno di Stabat Mater*

S. Rakhmàninov: *Rapsòdia sobre un tema
de Paganini*, op. 43

I. Stravinsky: *Pulcinella*

P. I. Txaikovski: *Caprici italià*, op. 45

Artem Kuznetsov, piano

Orquestra Simfònica del Vallès

Catherine Larsen-Maguire, directora

Pop-rock simfònic

Diumenge, 12.04.26 – 17.30 h

Smoke on the water (Deep Purple)

Cant't falling in love with you (Elvis Presley)

Help (The Beatles)

Another brick in the wall (Pink Floyd)

I will survive (Gloria Gaynor)

Hot stuff (Donna Summer)

Grease medley

Disco hits medley

Bohemian Rhapsody (Queen)

Waterloo (Abba)

The Rising (Bruce Springsteen)

We are the champions (Queen)

We will rock you (Queen)

Llucà Ferrer, narrador

Alba Pérez, Alex Dee

i Marc Antolí, cantants solistes

Cor de Teatre (David Costa, director)

Orquestra Simfònica del Vallès

Isabel Rubio, directora

El cicle Simfònics al Palau rep el suport de:

Sabadell
Fundació

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Col·laboradors
de l'OSV

UAB
Universitat Autònoma
de Barcelona

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Diputació
Barcelona

Diputació de Girona

Ajuntament de
Sabadell

Sabadell
Fundació

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

moventia

BENVIC

Mitjà oficial

LAVANGUARDIA

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat
www.osvalles.com

